

СУЧАСНИЙ ПРОЦЕС ПОСТАЧАННЯ – ТРАДИЦІЙНИЙ ТА ЛОГІСТИЧНИЙ ПІДХІД ДО ЙОГО ОРГАНІЗАЦІЇ

Традиційно відомо, що процес постачання полягає в тому, що підприємство укладає договори з постачальниками на необхідні йому фактори виробництва, організовує доставку та складування виробничих запасів, перераховує гроші постачальникам за отримані матеріали. Під час цього процесу відбувається зміна активу з форми грошей на форму майна, призначеного для виробництва продукції. Рішення з постачання приймаються в умовах, коли часто змінюються як зовнішні фактори господарювання (економічні, політичні, соціальні, культурні, технічні, законодавчі, юридичні, ринок, кон'юнктура, пропозиція), так і внутрішні (план постачання і завдання, зв'язки підприємства, взаємовідносини з іншими відділами, зміна асортименту), що породжує певні проблеми та обмеження. [1, с. 312]

Процес постачання в широкому розумінні означає загальне керівництво постачальницькою діяльністю, здійснення якої покладено на спеціалізований відділ. Завданням відділу постачання є визначення рівня витрат на організацію постачання, здійснення політики щодо постачальників, укладання договорів тощо. Робота відділу постачання значною мірою визначається зовнішніми факторами, зокрема пошуками постачальників у зовнішньому середовищі. При цьому, для реалізації плану постачання належну увагу треба приділити питанням навчання персоналу та підвищення його кваліфікації. Персонал повинен знати властивості матеріалів та їх техніко-економічні характеристики, логістику, способи доставки, ціноутворення, склад транспортно-заготівельних витрат, складське господарство, формування собівартості заготовок та інші питання. У вузькому розумінні під управлінням постачання розуміють процес планування і щоденного керівництва забезпеченням поставок для виробничих і невиробничих потреб. Відділ постачання відбирає з масиву постачальників таких, що забезпечують якісні матеріальні ресурси за прийнятним рівнем цін на матеріали, вузли, устаткування, економічно вигідні товарні партії, регулярність поставок. Особлива увага звертається на умови розрахунків та доставку найбільш економічним способом з метою зниження транспортних та складських витрат. Досить відповідальним етапом роботи відділу постачання є укладання договорів поставки. Добре налагоджена система надходження, зберігання та відпуску матеріальних цінностей, правильне та своєчасне відображення їх руху в обліку має першочергове значення для забезпечення виробництва необхідними ресурсами. Якісне планування та інформаційне обслуговування процесу постачання вирішує також завдання

урівноваження протиріччя між необхідністю безперервного забезпечення виробництва і мінімізацією складських запасів.

Отже, у традиційному підході до організації процесу постачання на підприємстві основна увага акцентується безпосередньо на виробництві, а не на розподілі і доставці виготовленої продукції покупцеві. Цільову функцію на підприємстві орієнтовано на мінімум витрат у кожній із ланок комплексу «постачання – виробництво – збут». З іншої сторони, логістичний підхід орієнтує на відмову від ізольованого розгляду витрат і використовує критерій мінімуму суми вказаних витрат, яка базується на оптимальному значенні кожної складової. Даний критерій використовують, коли оптимізація одних показників доцільна при умові, що інші показники при цьому можуть погіршитися. Оптимум по Парето – це рішення, прийняття якого не приводить до покращення якого-небудь одного критерію, якщо тільки при цьому не погіршиться якийсь інший. При інших рівних умовах використання логістичного підходу дозволить забезпечити економію витрат у порівнянні з застосуванням традиційного підходу до організації процесу постачання. Фактично це означає, що логістика направлена на відмову від проведення заходів з покращення функціонування окремих ланок у ланцюгу поставок продукції; її використання направлено на раціоналізацію всієї сфери кругообігу та виробництва. Іншими словами, концептуально парадигма логістики полягає в інтеграції виробництва, матеріально-технічного постачання, збуту і т.д. [2, с. 22]

В економічній літературі найбільш розповсюдженим принципом структуризації логістики є характер господарської діяльності. Відповідно до цього принципу виділяють такі види логістики: закупівельну, виробничу, розподільчу, транспортну, інформаційну і т.д. Однак, на наш погляд, в цьому випадку коректніше вести мову не про види логістики, а про її функціональні області. [3, с. 35]

На мікрорівні логістика розглядає структурну організацію та способи оптимізації основних процесів постачання із стратегічних позицій. На цьому рівні корисними в прикладному плані є такі можливості логістики: - створення системи оптимальних пропорцій між обсягами заготівель, складування та перевезень; - зниження витрат та видатків у разі відмови та простоювання; - встановлення найдоцільнішого рівня взаємодії у системі отримання, зберігання, транспортування; - впровадження раціональної структури потоків управлінської інформації.

Список використаної літератури

1. Пушкар М.С. Фінансовий облік: Підручн. – Тернопіль: Карт-бланш, 2002. – 628 с.
2. Лебедев Ю.Г. Логистика; Теория гармонизированных цепей поставок. – М.: Изд-во МГТУ им. Н.Э. Баумана, 2005. – 448 с.
3. Ларіна Н.В. Логістика. - К.:ІЕПД НАН України, 2004. – 372 с.